

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătinându-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Căminului 3.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Cu 1-a Octomvrie v. 1889

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domniii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domniii abonatori vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașile, în cari li s'a trimis țiarul până acuma.Administrațiunea țiarului
„Tribuna“.

Sibiu, 3 Octomvrie st. v.

* Mult așteptată și mult promițtoarea sesiune de toamnă a parlamentului din Budapesta s'a început cu un asalt bine concertat asupra băncii ministeriale, patru interpelațiuni, care desvâlesc din patru deosebite părți nemernicia actualului regim.

Una din aceste interpelațiuni, cea privitoare la cheul din Seghedin, scoate dintr'un singur cas concret la iveală toată ușurința și toată lipsa de onestitate, cu care sunt administrate afacerile noastre publice.

Alta din ele, cea privitoare la congresul sârbesc, ne reamintesc toate opiniile făcute de guvernul actual, ca să oprească pe cetățenii nemaghari ai regatului în lucrarea lor culturală.

Ear' alta, cea privitoare la teatrul german din Tata, îi arată lumii, cât de departe merge la noi intoleranța culturală, pe care actualul guvern a încurajat-o, ca să se susțină prin ea.

Aceste trei interpelațiuni însă își perd toată importanța față de cea privitoare la steagul comun.

Statul austro-ungar e constituit dintr'un întreg șir de popoare, care, deși se deosebesc în ceea ce privește originea și aspirațiunile culturale, au tradițiuni comune, interese comune și o comună menire în viața continentului european. Taria statului atîrnă dela conștiința acestei comunități, al căreia sim-

bol e steagul negru-galbin, împregiurul căruia ne-am deprins cu toții să ne adunăm, când vorba e să luptăm pentru apărarea patriei comune și pentru mărirea ei. E un simbol numai acest steag, un semn tradițional al unității puterilor noastre, și când îl vedem, scim cu toții, că acolo, unde el fâlfăie, este Monarchul nostru, acolo avem să alergăm cu toții.

În Ungaria însă și numai în Ungaria s'a constituit un partid de oameni, care nu vor să alerge dimpreună cu celelalte milioane la acest steag, și tocmai acum, când Europa întreagă e agitată de temeri, ear' din Viena și Berlin se fac toate opintirile spre a mai amâna până la un timp mai princiios izbucnirea mării sguduirii sociale, pe care toată lumea o crede inevitabilă, tocmai acum acest partid crede de cuviință să accentueze pornirea sa contra steagului comun.

Maiestatea Sa Monarchul nostru a condamnat cu toată asprimea pornirea aceasta.

Cu toate aceste cestiunea steagului comun mai e și ați pusă în discuțiune publică, și parlamentul din Budapesta va avea să se pronunțe și el în cestiunea aceasta.

E lucru de sine înțeles, că parlamentul va aproba răspunsul dat de guvern, ear' guvernul Maiestații Sale nu poate decât să repeteze înfruntarea făcută de capul statului. Tocmai acesta e însă lucrul ne mai pomenit în viața constituțională.

După-ce capul statului s'a pronunțat odată în terminii cei mai lămuriiți, interpelațiunea nu poate avea decât scopul, de a cere dela guvern socoteală pentru ceea-ce a ținut capul statului.

Și în actualul parlament ungar, compus aproape numai din susținători ai ideii de stat național-maghiar, este un partid însemnat, care nu se mai sfiesce a face acest lucru.

O mai aspră condamnare nu se poate pentru actualul regim, care atât de mult a încurajat pornirile nesănătoase și care a creat prin cele mai neiertate mijloace parlamentul acesta.

Cu totul altfel ar sta lucrurile, dacă în parlamentul din Budapesta ar fi reprezentate după cuviință și elementele, pentru care statul ungar poliglot e o cestiune de conservare națională, și domnul Irányi cu compartisanii sei din țeară și din parlament, ori-și-cât de îndrăzneți ar fi, și-ar fi pus pază guri, dacă dl Tisza nu i-ar fi încurajat promițînd mereu, că va strivi pe „agitatori“ naționalităților, și asigurându-i, că ați numai susținătorii ideii de stat maghiar au puțința de a lucra în cuprinsul regatului ungar.

Înfățișându-ne situațiunea astfel, cei câțiva reprezentanți, pe care partidul național-săsesc îi are în parlamentul din Budapesta, sînt un grup parlamentar de cea mai mare importanță actuală, căci ei singuri reprezintă și în parlamentul țerii un curent, care în țeară e foarte puternic și va trebui, dacă statul ungar are vitalitate, să deie în cele din urmă majoritatea parlamentului.

Nu scim, dacă concetățenii noștri sași înțeleg ori nu și ei tot ce noi situațiunea și dacă reprezentanții, pe care îi au în parlament, își dau ori nu și ei importanța, pe care li-o dăm noi.

Strimtorăți între Maghiari și Români și părăsiți de ceilalți Germani din regatul ungar, care au renunțat la cultura germană, Sașii din Ardeal, deși o credincioasă sentinela a lumii germane, au devenit încetul cu încetul foarte sficioși, par a se fi deprins cu gândul, că ei nu mai au nici o menire generală în viața patriei lor, și sînt preocupați numai de temerea, că nu-și vor pute conserva individualitatea în mijlocul acestei lumi străine.

Așa trebuie să credem, când ne dăm seamă despre enunțatiunile făcute la Agnita, la Cămin și în coloanele celor două organe de publicitate ale partidului național-săsesc.

Judecând cu mintea liniștită, frunțașii Sașilor trebuie neapărat să ajungă la convingerea, că cauza săsescă atîrnă cu desvîrșire de cea românească și că guvernul din Budapesta, ori-și-care ar fi el, n'are să-i cruce nici pe Sași mai mult ca pe Români, dacă nu va avea trebuință de dinșii. Ear' trebuință de Sași nu are nici un guvern, cătă vreme Români nu sînt un adversar politic mai primejdios ca astăzi.

De aceea nu-și dăruie oamenii politici ai Sașilor arată cu o deosebită predilecțiune asupra pozițiunii geografice, pe care o ocupă Români, și unii mai pe față, ear' alții mai indirect îi bănuiesc pe Români de tendențe îndreptate contra integrității patriei, pentru-ca Sașii se pară cu atât mai folositori aici la hotarele orientale ale regatului ungar.

Politica aceasta nu e numai falsă, ci totodată și stricicioasă.

Căci presupunînd, că Români în adevăr lucrează pentru împreunarea tuturor țerilor locuite de dinșii într'un singur stat național, Sașii nu sînt nici pentru dinșii o pedecă serioasă, nici pentru Maghiari un ajutor serios. Întemeierea marelui stat național-române, de care adversarii noștri vorbesc cu atăta predilecțiune, chiar dacă ar fi să se facă vre-odată, nu s'ar pute face decât în nisea împregiurării, în care Sașii nu însemnează nimic. N'au deci

nici Români să se sparie de gândul, că atunci Sașii le vor fi adversari, nici Maghiarii să-i cruce ați pe Sași, pentru-ca atunci să-i aibă de ajutor.

Sănătoasă și binefăcătoare nu poate să fie decât politica ce procede din împregiurările actuale. Și Sașii sînt mai mult ca ori-și-cine în pozițiunea de a se convinge, că ați Români, nici cei de aici, nici cei de preste Carpați, nu voiesc să îmbrățișeze idea marelui stat românec, pe care dușmanii lor o propagă, pentru-ca prin ea să-i pună în conflict cu lumea apuseană. Astfel Sașii, însinuînd și ei că sîntem preocupați de idea aceasta, servesc cauza dușmanilor noștri, ear' nu deloc cauza lor proprie.

Căci loc pentru o vieță națională-germană numai într'un stat ungar poliglot poate să fie, și dacă este adevărat, că în țerile coroanei ungare singuri Maghiarii nu gravitează în afară, rațiunea de stat cere, ca singuri Maghiarii să se desvoalte și să se întărească, pentru-ca statul ungar să devină în cele din urmă național-maghiar, în care dispar și Sașii.

Astfel e un interes național-săsesc să iese la iveală, că mint cei-ce susțin, că în țeara aceasta numai Maghiarii sînt cetățeni leali, și să se scie pretutindenea, că poate monarhia să se razime cu toată încrederea și pe Sași și pe Români, căci numai atunci, când aceasta se va scî și se va crede, poate să fie vorba de curmarea opintirilor ce fac spre a rezolva „problema viitorului“ prin realizarea unității nu numai în viața politică, ci și în cea culturală, ba până chiar și în cea socială.

Nu e deci prea aspru cuvîntul, dacă ținem, că din punctul de vedere al intereselor săsesci e stupidă politica ce procede din denunțarea Românilor.

Admițînd, că sînt în adevăr între Români din țerile coroanei ungare elemente accesibile pentru ademenirile dușmanilor noștri, tocmai Sașii sînt mai virtos interesați, ca să înceteze stările, prin care ele au devenit accesibile pentru acele ademeniri, și e rău serviciul, pe care li-l fac Sașilor aceia, care îi asmuță pe stăpînitorii țilei asupra Românilor.

Unul singur poate să fie punctul de plecare pentru o sănătoasă politică săsescă: statul ungar numai ca stat poliglot poate să se consolideze și încercările ce se fac spre a-i imprima caracterul național-maghiar nu numai sînt zadarnice, dar' pot să devină și foarte primejdioase, fiindcă împing pe o însemnată parte din cetățenii ați încă leali în

brațele acelora, care cred, că nu este în interesul monarchiei, ca țerile de sub coroana ungară să aibă o pozițiune de stat deosebit.

E *causa patriei comune*, ear' nu cauza particulară a Sașilor, pe care au să o susțină reprezentanții trimiși de Sași în parlament.

Și tocmai ați, când în parlamentul din Budapesta se fac interpelațiuni ca cea susținută de dl Irányi, e timpul ca Sașii să dovedească, cum oameni pușini pot să facă lucruri mari, dacă știu să se folosească de pozițiunea lor.

Rămâne să vedem, dacă tot astfel își înțeleg și Sașii ei înșiși pozițiunea.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 3 Octomvrie st. v.

Visita țarului în Berlin.

Precând țările germane vorbesc cu o răceală oare-care despre petrecerea țarului în Berlin, foile rusesci par a fi mai încântate de ea și întîmpină chiar cu multă simpatie toaștul împăratului Wilhelm. „Journal de St. Pétersbourg“ raportează despre călduroasa primire, pe care curtea din Berlin și poporațiunea germană a pregătit-o țarului, și observă, că la o asemenea primire s'a și contat pe deplin. Raporturile dintre curțile din Berlin și Petersburg au avut caracterul unei cordialități, care s'a menținut timp de mai mult de o sută de ani. În țeri adevărat monarchice asemenea raporturi sînt de o mare valoare politică și contribuie mai ales la menținerea păcii și la asigurarea bunăstării popoarelor. Se poate spera firm, că actuala vizită va avea urmări norocoase și durabile pentru consolidarea păcii și pentru bunăstarea ambelor națiuni învecinate. Foaia din cestiune accentuează în sfîrșit, că venerabilul cancelar a fost obiectul de atenție al împăratului Alexandru. „Novoje Vremia“ vede în toaștul împăratului Wilhelm un semn serios pentru posibilitatea, de a liniști spiritele și de a asigura pacea europeană.

Țările franceze „Figaro“ și „Autorité“ împărtășesc, că audiența principelui de Bismarck la țarul nu a avut nici un rezultat; Rusia persistă prelungă punctul de plecare, pe care l'a luat în ce privește cestiunea bulgară. Unele țări franceze asigură chiar, că Bismarck a pus la cale plecarea lui Ferdinand din Sofia, spre a-și face eventual merite înaintea țarului.

FOIȚA „TRIBUNEI“

Kasian dela Krasiva Mecia.

De Ivan Turghenev.

(Urmare.)

Nu mi-a răspuns îndată la întrebare. Privirea lui rățică noliștită pentru moment.

— Trăesc cum poruncesc Dumneșeu, dișe el în sfîrșit: — adecă ce meserie am, — nimic, nimic, n'am nici o meserie. Sînt prost de tot, din copilărie; lucru cît pot, — dar' sînt rău lucrător... ce să mă fac! N'am sănătate și sînt slab de mâni. Ei, prind așa în primăvară privighitori.

— Privighitori?... Dar' ai diș, că ori-ce făptură de padure și de cîmp și altele nu trebuie să le atingi?

— Nu trebuie să le omori, de bună-seamă; moartea și așa își ia ce este al ei. Uite numai la Martin bărdășul: Martin bărdășul a trăit, nu mult a trăit și a murit; nevastă-sa se jeluesce: vai bărbatul meu, vai copilașii mei... Nici omul, nici dobitoacul nu pot să păcălească moartea. Și moartea nu fuge, dar' n'ici de ea nu poți fugi, înăse nu trebuie să-i ajuți... Eu nu omor privighitorile, — Doamne apără! Nu le prind ca să le chinui, nici ca să le stric, ci pentru mulțumirea oamenilor, pentru mîngăiere și veselie.
— Te duci la Kursk să le prinzi.

— Mă duc și la Kursk și mă duc și mai departe, cum se întimplă. Noaptea stau prin bălți și în păduri, rămîn singur pe cîmp, în desiș; aici șuieră sitarii, aici strigă iepurii, aici găgăesc rățoii... Seara pîndesc, dimineața ascult, în țiori întind rețeaua preste tufe... Cîte o privighitoare cîntă așa de jalnic, așa de jalnic și doios.

— Și tu le vinzi?

— Le vînd la oamenii cei buni.

— Și apoi ce mai faci?

— Ce fac?

— Ce meșteșug ai?

— Bătrînul tăcea.

— Păi n'am nici un meșteșug... Sînt rău lucrător. Dar' sciu ceti și scrie.

— Tu, ceti și scrie?

— Sciu ceti și scrie. Mi-a ajutat Dumneșeu și oamenii ai buni.

— Ești om înșurat?

— Ba, de unde, nu sînt înșurat.

— Cum așa?... Au murit ai ței ori ce?

— Nu; așa e treaba, că n'am avut noroc în viață. Dar' asta tot dela Dumneșeu este, toți trebuie să ascultăm de Dumneșeu; ear' omul să fie cu dreptate, — asta e! Adecă să fie plăcut înaintea lui Dumneșeu.

— Si rudeniți nu ai?

— Am... dar'... așa...
Bătrînul amuși.

— Spune-mi, te rog, am început eu:

— Mi-se pare, am audît, că vizitiul meu te-a

întrebat, ci, de ce nu ai vindecat pe Martin? Doar' tu pricepi la vindecat?

— Vizitiul țeu este om cu dreptate, mi-a răspuns Kasian pe gânduri, — dar' totuși nu e fără greșeli. Oamenii mă numesc doftor... Ce doftor să fiu eu!... și cine poate vindeca? Asta numai Dumneșeu o poate. Dar' sînt... sînt ele ierburii, sînt flori: ajutor și aceste, cu bună seamă. Eată numai potroaca bună-oară este o iarbă folositoare; eată chiar păpădia; despre aceste nu este rău să vorbești: sînt ierburii curate — dela Dumneșeu. Ei, dar' altele nu sînt așa: ajutor și ele, dar' sînt cu păcat; a vorbi despre ele este păcat. Cel mult cu vre-un Tatăl nostru, poate... Ei, în sfîrșit sînt și astfel de cuvinte... Ear' cel-ce are credință, — se mîntuiesc, adane el plecîndu-și capul.

— N'ai dat tu nimic lui Martin? l'am întrebat.

— Am audît țărșiu, răspune bătrînul. — Păi ce! — Cum îți este scris din nascere. Nu i-a fost dat lui Martin bărdășul, nu i-a fost dat să trăiască pe pămînt, ce să-i faci. Așa e; pe omul, care nu are să trăiască, nici soarele nu-l încălzește așa, ca pe altul, și nici pînea nu-i folosesc, — par'că îl chiamă ceva... Da, să-i ierte Dumneșeu păcatele! — Demult v'au aședat aici? am întrebat după o mică tăcere.

Kasian tresări.

— Ba, nu demult: patru ani sînt. Pe vremea boerului celui bătrîn ședeam în lo-

curile lui de odinioară, ear' epitropia ne-a strîmutat aici. Bătrînul boer ne-a fost om bun la suflet, evlavios, — Doamne iartă-l! Epitropia pe urmă a judecat cu dreptate; de bună-seamă așa a fost să fie.

— Unde ați locuit mai nainte?

— În Krasiva Mecia.

— Departe-i de aici?

— O sută de verste.

— Ei, și acolo era mai bine?

— Mai bine... mai bine. Acolo sînt bune locurile, aproape de apă, acolo era cuibul nostru; ear' aici e strimtoare, loc sec și nășipos... Aici ne-am ales orfani. Acolo la noi, în Krasiva Mecia, te urcai tu pe deal, te urcai, — și Doamne Dumneșeu meu, scii ce vedeai? Ha?... Riuri, și liveți, și păduri; și biserică aveam acolo, și apoi earăși se întindeau livețile. Vedeai departe, departe. Așa departe vedeai... Te uitai, te uitai, și așa îți era de bine! Ei, poate să fie bun pămîntul și aici: humă, bună humă, spun creștinii; pentru mine se fac pretutindenea destule bucate.

— Bătrîne, ean spune drept, par'că totuși țe-e dor să mai dai odată pe acasă?

— Da, aș vră să o mai vîd. Încolo e bine în tot locul. Eu sînt om, care n'am pe nimeni și umblu încocoș și încolo. Dar' ce! Să clocesci mult în casă? Uite numai, când mergi și tot mergi, urmă el înălțându-și glasul: — țeu, te mai ușurezi pușin. Și soa-

rele te luminează, și Dumneșeu te vede, și cînti mai cu drag. Veți aici — ce iarbă crește; ei, te uiți bine, — o rupi. Ici curge apă bună-oară de isvor, este un isvor: apă sfîntă; ei, ai beut — și earăși te uiți. Pașerile cerului cîntă... Apoi dela Kursk se încep stepele, locurile aceste așa de întinse, ce minune, ce mulțumire pentru om, ce lărgămint, ce binecuvîntare dumneșească! Și se duc, după-cum spun oamenii, chiar până în mările cele calde, unde trăiesc Gamaiunul, pasere cu glasul dulce, și frunzele de pe pomi nici iarna nu cad, nici toamna, și cresc mere de aur pe ramuri de argint, și tot omul trăiesc în pace și dreptate... Acolo țeu, că și eu m'aș duce... Dar' ce să diș, am umblat și eu ceva! Am umblat în Roma, în orașul vestit Sinbirsk și chiar în Moseva cu turnurile de aur: am umblat pe Oka cea lăptoasă, și pe țona porumbița, și pe măicuța Volga, și am vîdeț multă lume, buni creștini, am fost pe la orașe cinstite... Dar' veți, m'aș duce și eu acolo... și uite... și acum încă... Și nu numai eu sînt cu greșeli... mulți alți creștini umblă în opinci, pribegesc prin lume, caută dreptatea... așa-i!... Și ce să faci acasă, ha? Dreptate în oameni nu este, — eată ce-i!...

Cuvintele aceste din urmă le-a diș Kasian foarte repede, abia le-am audît; după aceea a mai vorbit încă ceva ce nu am putut înțelege; ear' fața lui avea un aer atît de ciudat, încât fără voe mi-a venit în minte

România și monarhia noastră.

De mai multe zile se răspândise scirea, că dl Lahovary, ministrul de externe al României, va avea în curând o întrevedere cu contele Kálnoky în scopul unor înțelegeri asupra reluării frului negocierilor întrerupte pentru încheierea unei convenții comerciale și vamale.

O scrisoare din București adresată „Crispandei Politice” exprimă vingeria, ca apropiată întrevedere a dlui A. Lahovary cu contele Kálnoky va avea urmări beneficoase. România și Austria Ungaria deplâng desameneza întârzierile ivite în încheierea unui tratat de comerț. Dar dacă negocierile ce sînt tocmai întrerupte ar fi reluate și dacă nu s'ar pute ajunge la departa toate greutatețile care întârzie o convenție de o durată de câțiva ani, s'ar pute ajunge la o învoială provizorie în felul celui ce România o are cu Franța. Cât pentru politica străină a cabinetului conservator, dl Lahovary va da fără îndoială asigurări, care vor adevări declarațiunile dlui Catargiu la camera, declarațiunile a căror sinceritate a fost probată de atitudinea corectă a guvernului. România voește să observe o politică de pace și de neutralitate, și dorește pentru acest motiv a se pune cât se poate de aproape de puterile, care lucrează la menținerea păcii. El va evita a manifesta spiritul agresiv, de care dădea probă guvernul dlui I. Brătianu, și va da asigurări pozitive în privința sincerității dorinței sale de pace și de neutralitate și de tăria eforturilor sale pentru apărarea eventuală a teritoriului.

Bou langer.

Despre generalul Boulanger, care petrece deja de o săptămână în insula Jersey, retras cu desevirire și întristat din cauză, că în alegeri n'a reușit așa după cum sperase, dl Castellar s'a exprimat în următorul mod:

„Cred, că generalul Boulanger ar fi dat semne netăgăduite despre o hotărîre și energie, dacă eu tot curajig ar fi intrat în Franța și s'ar fi înfățișat înaintea judecătorilor sei: ar fi putut să devină atunci un adevărat pericol pentru guvern. Dar' el s'a retras într'un mod demn de compătimit, a fugit ca un laș, și trebuie a se ști, că poporul nici-odată nu iartă lașitatea. Aceasta este cauza, pentru care poporul s'a întors dela el.

„Permite-mi", a șis dl Castellar vorbind cu un redactor al ziarului „Estafette", „ca să-mi amintesc cu această ocaziune un suvenir ce privesc persoana mea: Sub regina Isabela, când guvernul generalul Narvaes, de groasnică amintire bourbonă, eram profesor la universitate. Pentru mai multe discursuri ale mele și broșuri ce am scos, generalul a făcut să se publice nise comunicate oficiale, în care eram amenințat să fiu revocat și dat în judecată.

„Eu, fără a mă lăsa să fiu intimidat, am publicat drept răspuns următoarele prin ziare: „Vino, dacă îndrăznești, și mă dă jos de pe catedră și rupe-mi și toga!" Generalul n'a îndrăznit să rischeze, și aceasta nu puțin a con-

numele „caraghios". Și-a plecat capul, a tușit și par'că a intrat în sine.

— Ce mai draguț de soare! șise el cu jumătate de glas, ce mai bunătaie, Doamne! Ce cald e în pădure!

A dat din umeri, a tăcut, s'a uitat zăpăcit împieguri și a început să cânte încet-șor. Nu puteam auzi toată vorba cântecului sau trăgănat; am înțeles următoarele:

Și mă chiamă Kasianuț I,
P-reclit și P-urecuțul . . .

„A!" gândiam eu: — „face versuri"... D-odată numai a tresărit și a tăcut; se uita cu lare aminte în d-șisul pod rii. M'am întors și am zărit o fetiță de țaran mică, de vre-o opt ani, într'o haină albăstră, cu o basmană țărănească pe cap și cu o corfiță împletită pe braț l gol, ars de soare. De bună-seamă, nu s'a așteptat să ne întâlnească; cum se dice, a dat preste noi, și s'a oprit nemiscată în alunișul verde, la un loc umbros, uitându-se la mine spăriată cu ochii sei negri. Abia am privit-o: ea îndată s'a pitulat după un arbore.

— Annușka! Annușka! vino încoa, nu te teme, strigă bătrânul cu bunătaie.

— Mă tem, se auzi un glas subțire.

— Nu te teme, nu te teme, vin' la mine.

(Va urma.)

tribuit, ca să accelereze căderea lui. Ei bine, dacă generalul avea atăta curajig, încât să se ducă înaintea judecătorilor sei, apoi chiar dacă ar fi fost condamnat, aureola de martir l-ar fi scăpat. Nu trebuie a se scăpa din vedere nici aceea, că dacă a pierdut din simpatii, cauza este, că nu are nici un fel de programă. El n'a putut să se recomande alegătorilor sei decât prin nise idei compuse asupra revisuirii și prin persoana sa, ceea-ce se vede, că nu a fost destul pentru alegători."

Mișcări sociale în Germania.

Deputatul Richter a participat la 8 Octombrie la o întrunire a lucrătorilor unde a ținut un discurs foarte memorabil. El a vorbit despre politica principelui de Bismarck și despre scumpirea articolelor de hrană din țeară. A criticat cu severitate întregul sistem economic ce s'a pus în practică dela 1877 încoace în Germania.

În discursul seu a șis, că acum s'a dovedit, că politica, pe care au răspins-o domni Kamphausen și Delbrück, a fost politica scumpirii hranei pentru muncitori. A acusat mai ales pe membrii parlamentului, care au comis crima, de a arunca în miserie pe lucrători, ridicând contribuția indirectă cu 200 milioane mărci. S'au mai ridicat aceste taxe încă cu 400 milioane, astfel că punându-se vamă și pe articole ce provin din străinătate, totul s'a scumpit atât de mult, încât bietul lucrător, pentru-ca să poată trăi, este silit să lucreze preste puterile sale, din care cauză cade bolnav și întreaga sa familie în cea mai completă miserie.

Este adevărat, a șis dl Richter, că aceste taxe nu li-se strîng muncitorilor decât agenții fixali, dar' li-se ia într'un mod indirect, îngreunându-le astfel întreaga viață. Oratorul a arătat apoi, cum pentru a protegia numai pe clasa avută, pe burghezi, guvernul a oprit și importul de vite sub cuvânt, că vitele din alte țeri sînt bolnave, ceea-ce este neadevărat. S'au scumpit și cărbunii sub pretext, că astfel se ridică și se ajută proprietarii de mine, dar' în realitate sufer tot muncitorii.

A făcut senzație cu deosebire cea parte a discursului, unde domnul Richter a șis, că dînsul și cu conșoții sei politici nu se închină altei politice decât aceleia, pe care o profesază de atăta timp, place ori nu place aceasta monarhului, căci, a șis el, s'a isprăvit în acest secol cu autocrașismul, trebuie să domnească voința poporului. Ca aceasta să poată însă triumfa, e nevoie ca poporul să aibă convingeri politice și sociale, să nu se lase condus de alte interese, decât de ale sale proprii. Și ținînd seamă de aceste convingeri și interese, să lucreze cu bărbăție în alegeri, aceasta fiind unica și cea mai scurtă soluție a mării crize sociale ce domnesce în Germania.

Discursul de apărare

rostit de domnul avocat Iuliu Coroian cu ocaziunea pertractării finale în procesul de agitare al părintelui Dr. Vasilie Lucaciu înaintea tribunalului din Sătmar, la 8 Iulie 1889.

(Urmare și fine.)

Este o aparițiune cât se poate de tristă, că presa maghiară interpretează rău activitatea politică mai sus descrisă și la cea mai mică seire, că guvernul și puterea publică au intervenit în vre-un cas pe baza vre-unei informațiuni dictat de egoism sau de rea voință răcătă, presa ia o poziție ca-și-când cu premeditare ar vol să ducă opiniunea publică și judecătoria pe cai greșite. Și nu alege nici timpul, ci judecă de capul seu în mod anticipativ, înaintea de a cunoaște starea faptică adevărată.

Și în cazul de față am înaintea mea foile maghiare, care fără deosebire de partid numesc pe acusatul trădător de patrie, răs-vrător etc., ca-și-când ar vol să formeze o opiniune publică în întreg statul ugar și la judecatori contra unei persoane, pe care nu o cunosc, dar' despre care a spus lucruri prim-jdioase cineva, dar' cine ear' nu știu.

Întreb, că mirare este, că după astfel de antecedente on. domn acuator public umblă pe cai greșite și voește să-l facă vinovat, provocându-se la ceea-ce se șie în public. Nu este mirare, dar' este foarte regretabil, pentru-că lui nu-i este permis să se iee după ziare, ci trebuie să scruteze adevărata stare a lucrului și pe baza ei să se iee poziție; și pentru-că el trebuie să cunoască atât lucrurile admise de lege ca în deobște cunoscute și între care cel de față nu este, cât și importanța, care ar trebui să o dăm literaturii noastre dia-

ristice, însă, durere, pentru atitudinea ei parte preocupată, după-cum am arătat, parte naivă, și a sa și pentru parțialitatea sa nu corespunde chemării sale înalte, de a promova binele comun prin lămurirea lucrurilor bune și a cestiunilor de politică internă și externă.

Informațiunilor false ale ziarelor sau nu știu cărei împiegurări trebuie să atribuim și acea eroare a on. domn acuator public, din care plecând susține, că clientul meu dorește martirul, pentru-ca cu atât mai bine se-i fructifică cărțile de rugăciuni, care i-se trimit din Franța și din București.

Așa cred, că bine i-am înțeles astfel cuvintele, și mă mir, că în zelul seu pretins patriotic nu s'a provocat și la Rusia. Căci presa maghiară a văduț deja și un spion rusesc în persoana dlui Dr. Vasilie Lucaciu, care și-a primit educația în Roma și este preot gr-cat.

Eu așa știu, că clientul meu nu negătoresce cu scîr, de rugăciune, ci din contră este redactorul primar al unei foi periodice, al „Revistei Catolice", a cărei importanță literară este recunoscută atât de clerul catolic din patrie, cât și de cel francez, italian și spaniol. Că cumpărat-a sau cumpărat cărți în București sau într'alt loc, despre aceasta eu n'am nici o cunoștință, ci clientul meu ar pute să ne dea deslușiri. Una însă la tot cazul il rog pe on. domn acuator public, anume, că în misiunea sa serioasă, când se provoacă la lucruri, pe care nici-când nu le-ar pute dovedi, să o facă aceasta astfel, ca prin ele caracterul nimăruia și prin urmare nici al acusatului să nu fie atacat. Observ altcum, că dacă martirul ar fructifica ceva clientului meu, apoi și-a ajuns deja scopul, pentru-că pentru un om de cultură superioară este de ajuns ca să-și câștige coroana de spini a martirilor, este de ajuns închisoarea preventivă de 6 săptămâni și tirirea prin ziare și anume cu totul fără vină.

Acuma viu la critica meritorie a aserțiunii domnului acuator public, după care clientul meu prin cuvîntarea sa roșită la adunarea din Teuții-de-sus a atacat egemonia rasei maghiare și integritatea teritorială a Ungariei.

Gândindu-se puțin asupra acestei aserțiuni, va recunoaște și on. domn acuator public, că departe a mers, dară și aceea, că este mai ușor a susține, decât a dovedi ceva. Se va convinge, șic, după o cercetare mai profundă, că acestei aserțiuni riscate îi lipsece cu desevirire dovedile. În adevăr, ce este în vorbirea domnului Dr. Vasilie Lucaciu ce ar pute schimba sau ar intenționa să schimbe raporturile de drept public existente? Ear' egemonia rasei maghiare fără schimbarea bazei de drept public nu s'ar pute răsturna. Ce este în ceea-ce se susține, că a șis el, ce ar tinde spre atăcarea integrității teritoriale a Ungariei? Eu nu pot înțelege, ce este, ear' domnul acuator public nu a spus. Eu trebuie să cred, că el n'a folosit expresiuni de felul acesta, ear' că România nici-când n'au gravitat în afara și n'au atacat integritatea teritorială, am indicat mai înainte, îndrumând la datele istoriei.

Este însă o cestiune importantă, care stă în legătură cu aceste aserțiuni ale acusatului public. Și aceasta este neîncrederea, care se poate observa între națiunea maghiară și cea română și în urma căreia fiul națiunii maghiare, și asemenea și guvernul, este aplicat a vedea gravitate în afara în activitatea patriotică și în convingerea internă a fiecărui Român. Și aceasta bănuire este la ordinea zilei și astfel s'a întărit în fiii națiunii române convingerea, că această numai de aceea se face atât de pe față, deși nu se bazează pe nici un motiv dovedit, pentru ca să se poată încetva legitima înaintea Înaltei dinastii și a străinătății forța statului și a societății, întrebuințată întru împlinirea și realizarea aspirațiunilor naționale-maghiare, cunoscute sub numele de „idee de stat maghiar".

Acesta este un mare rău, mare pentru-că pune un zid despărțitor între aceste două naționalități relativ la înțelegerea frățească, de care patria noastră, precum și națiunea maghiară și cea română au mare trebuință.

Amintirea acestei cestiuni îmi revocă în memorie o tradițiune vechie grecească, pe care a fost amintit-o cu prilegiul desbaterii răspunsului la mesajig de Tron Francisc Deak la 8 Februarie 1866 într'o vorbire foarte importantă. După această tradiție, Hercules s'a luptat multă vreme cu Anteu, fiul pă-mântului, l'a isbit pe Anteu de mai multe ori de pământ, dar' fiind fiul pă-mântului, a primit dela mamă sa, dela pământ, neîntrerupt puteri noue, până când Hercules, vădînd aceasta, l'a ridicat în aer și l'a înađușit strîngîndu-l în brațe.

Din această tradițiune trag consecuențele atât pentru națiunea maghiară, cât și pentru cea română.

Baza de drept public, creată prin transacțiunea dela 1866—68, și legile pozitive, votate pe această basă, seamănă cu o astfel de luptă din partea națiunii maghiare contra na-

ționalităților patriei, ear' nerespectarea legii naționalităților, care și altcum nu corespunde pretenșiunilor legitime ale acestora, tradează o apucătură de a lui Hercules.

Prima consecuență este, că respectarea strictă a legilor ar trebui să formeze baza, dela care nu este permis să se abată nici România, dar' nici Maghiarii, ear' România trebuie să pretindă la toată ocaziunea și la tot locul aplicarea deplină în practică a legilor, pentru-că numai aceasta îi poate mântui de îmbrătoșarea mortală, la care se par a fi expuși, pentru-că basa legală este unica garanță a aspirațiunilor naționale.

A doua învătătură, cu privire mai ales la Maghiarii, este aceea, că Hercules, sugrumând pe Anteu, n'a devenit mai tare, precând în bună înțelegere și cu puteri unite ar fi putut să ducă în deplină cea lucruri bune.

Națiunea maghiară și cea română sînt avitate una la alta în Orientul Europei. În trecut laolaltă și-au vrsat sîngele pentru apărarea terii, ear' viitorul pretinde jertfe noue dela dînsule, și dacă perđuend aceasta din vedere, din egoism național vor lupta reciproc contra drepturilor legitime și a desvătării naționale, reacțiunea ce se produce prin aceasta poate deveni fatală atât pentru patrie, cât și pentru fiecare din ele.

Așa cred, că am exhaustat obiectul, care ne preocupă, încât on. tribunal reg. să poată veni la convingerea, că întreaga procedură nu este altceva, decât o acțiune de forță, trasă de pîr, contra dlui Dr. Vasilie Lucaciu, în care politica noastră națională de stat a cerut o nouă jertfă. Dar' cred, că am isbutit și la aceea, ca ori-și-cine, precum și on. tribunal reg. să înțeleagă, că activitatea clientului meu s'a mișcat exclusiv numai între marginile permise de lege și că cercetarea pornită contra lui, precum și întreagă procedura, nu sînt altceva, decât un pas greșit, care, după-cum voește să cred, s'a făcut în urma unei mari rătăcirii. Chiar de aceea nu mai voește să reflectez la aserțiunea on. domn acuator public, că față cu dl Dr. Vasilie Lucaciu n'a aflat nici o împiegurare atenuantă. Nu voește să mai reflectez, deși multe s'ar pute dice la acest punct, dar' accentuez, că în cazul de față, când libertatea personală, onoare și patriotismul unui cetățean au fost atacate atât de nedrept și în contra legii noastre penale, datorința justiției este să de o satisfacțiune strălucită, pentru-ca fiecare să vadă, că cetățenii sînt apărați de atacuri nedrepte.

Rog pe on. tribunal reg. să achiteze pe dl Dr. Vasilie Lucaciu de sub acusa ridicată contra lui și de sub consecuențele ei.

Din Bucovina.

Sub titlul: „Tot despre partida națională" cetim în „Revista Politică" următorul articol:

Nu ne iese din minte nici decât „partida națională", de care se dice, că am avé-o noi în țeară și s'ar fi compunînd din boeri. Boerii să compună partida națională? Aceasta nu e cu puțință.

Partida națională-română în Bucovina o compune numai tot poporul român din Bucovina. Boerii nu pot fi partida națională-română decât în înțeles impropriu, și anume numai în cazul, dacă ar fi ei mandatarii poporului întreg. Sînt ei mandatarii poporului la alegerile pentru corpurile legitimoare? În faptă poporul nu i-a candidat nici-odată, nici nu a avut chip a-i candida; căci ca să aibă chip a-i candida, trebuiau să aibă și modalitățile necesare de candidare, cum sînt: reuniuni politice, gazete politice, program politic, comitet central, comitete după cercurile de alegere, comitete după cercurile politice etc.

Avută e aceste modalități neapărate? Nu! El este așadar încă o masă crudă, neformată, încă o partidă națională fără direcție hotărîtă. De ce nu o recunoaște aceasta ceea ce se dau de conducătorii lui? De ce nu pun ei adevăratele baze ale conducerii poporului și ale conservării intereselor lui? Boerimea noastră nu pune bazele acele, pentru-că ar trebui să iese din apatia, lăncezeala, nepăsarea ce o observă, mai că am dice, cu cerbicie față cu poporul, găsind mai îndemănată a se răzima pe umerii străini, adese-ori chiar contrari intereselor lui. De ce nu o recunoaște această prețioana noastră? Ea e doară chemată a scruta trebuințele poporului, a lua parte la luptele lui, a-l pune pe calea progresului și a-l susține în stare bună atât materială, cât și morală.

Ea este chemată deci a contribui din răspuneri și la așezarea baselor, care se cer la conducerea lui sigură și neșovăită. Dară ea nu și împlinesc încă deplin această chemare. Ea se ține prea mult la o parte de popor, ea dă prea mult să se simțească, că între dînsa și între popor este un părete înalt. De ce nu o recunoaște această învătătoarea noastră de toate gradele? De ce nu și ceea-laltă inteligență ce o mai avem? Punînd adevă noi cu toții umerii în cercurile noastre

de activitate, ce ar mai fi oare cu neputință ca să nu o scoatem la cale? Dară ce?

Nouă ne lipsese tuturor un lucru principal, adevă noi nu sîntem încă străbătuți de adevăratul simț național, și pentru-că nu sîntem încă străbătuți de acest simț, nu punem trudă, nu punem jertfă pentru interesele noastre de viață.

Noi ne lăsăm și ne pierdem așadar' în marasmul național ce ne-a apucat. Cum am mai puté așadar' aștepta, ca să ne vină o sare dela partida așa dîșă națională?

CRONICĂ.

Maiestatea Sa Monarhul a plecat astăzi la Merau, ca să cerceteze pe Maiestatea Sa Împărăteasa-Regină Elisabeta și pe Archiducea Maria Valeria. Monarhul se va întoarce înderēt la Viena în 20 l. c.

Vila Împărătesei-Regine în Corfu. Din Corfu i-se scrie lui „Pester Lloyd", că pentru Maiestatea Sa Împărăteasa-Regină Elisabeta se edifică o vilă la Gasturi, un sat aproape de capitala insulei Corfu. Vila e într'un loc retras și e simplă. Aici va petrece Împărăteasa-Regină în fiecare vară câteva săptămâni.

Decentralizarea tabelor regesci. Scirea unor ziare, reproducă și de noi, că în curînd se va prezenta proiectul de lege despre decentralizarea tabelor reg. numindu-se chiar și orașele, unde se vor înființa curți de apel, este lipsită de ori-ce temei. Oficioasa „Bud. Korr." e informată din parte competentă, că acest proiect încă nici nu a trecut prin consiliul de ministri și astfel nici nu poate fi deja vorbă de designarea orașelor.

Edificiul școlii reale superioare de stat din Brașov s'a sfințit în mod srbătoresc în 12 l. c. Guvernul a fost reprezentat la srbătorirea sfințirii acestei școle noue prin directorul de studii Elischer.

Spitalul civil din Brașov. Dela 1 Iulie pînă la 30 Septembrie a. c. în spitalul civil din Brașov au stat sub cură 214 bolnavi. Dintre acestia s'au vindecat 128, au murit 37, au rămas bolnavi mai departe 18, ear' 13 au fost trimiși acasă ca incurabili. După felul boalei, cei mai mulți au suferit de morburii silitice, și anume 48, de catar de stomach 7, de anghină 7, de difterie 13, de rac 5, de pojar 5. De ruptură de oase au suferit 13, de diferite rane 20. Ceialaltii au avut felurite alte boale. Operațiuni s'au făcut 7.

Teatrul din Sibiu. Repertoir-ul teatrului orașeneș din Sibiu pentru săptămîna aceasta e următorul: Astăzi, Marți, „Faust"; Mercuri „Unsere Frauen", de Moser și Schöntau; Joi „Don Caesar"; Sămbătă „O, diese Schwiegermütter", de Emil Neumann; Duminică „Die Gigerln von Wien".

Culesul viilor pe „Alter Berg" va avé loc Sămbătă în 19 l. c.

Pădure aprinsă. De ieri dela ameași arde o pădure pe muntele „Butean"; focul se poate vedé cu ochii liberi din mai multe locuri din Sibiu.

Gimnasiul din Petroșeni. Afacerea acestui gimnasiu privat s'a dezbătut și în ședința comisiunii administrative a comitatului Hunedoarei. În această ședință vice-comitetele a cetit ordinul ministrului de culte, adresat inspectorului-suprem de școle, prin care îl provoacă să închidă gimnasiul privat din Petroșeni, ca nefiind recunoscut de minister. În urma acesteia inspectorul școlar a făcut arătare pretorului Kapeza, că profesorii conducători ai acestui gimnasiu, Frideric Rheinold și Rudolf Hanner, își dau acum silița, ca prelegerile să le țină în case private, ca instructori privați. Pretorul a luat măsuri, ca și acest lucru să se sisteze. Să nu-i fie iertat în Țeara-Ungurească nici să-i îngrijesci de educațiunea băieților acasă, în familie!

Ludovic Tisza și Seghedinul. În 9 l. c. a avut loc un banquet mare în Seghedin: deputatul contele Ludovic Tisza și-a ospetat alegătorii sei. E lucru de sine înțeles, că locuitorii Seghedinului sînt datori moralicește să bee în sănătatea contelei și să-i cânte: „Tie se cuvine toată închinarea și mărirea", sînt datori pentru bunăvoința acestui „nobil" conte, care a reconstruit Seghedinul. El a spus doară atătea și atătea milioane cu zidirea cheului Tiszei, ear' acum, surpându-se cheul și cu el deodată perđuendu-se atăta muncă, contele de nou va cheiul vre-o câteva milioane cu „reconstruirea reconstruirii cheului". E marinos om contele, dar' vorba e, că din punga altora cheltuesce. „Pesti Napló" scrie un articol foarte aspru și învătătoareșă fala lui Ludovic Tisza, care a șis înaintea alegătorilor sei, că el a lucrat mult pentru Seghedin, și că el e asemenea uriașului Anteu, care de câte-ori atinge pământul cu picioarele, de atătea ori primia puteri noue la luptă în trântă, și de câte-ori era ridicat în aer de dusmanul seu, de atătea ori slăbia în puteri. E ușor să lucrezi mult, — dice „P. N.", — când bagi mîna în lada țerii și nu-i pasă, dacă întrebunțezi bine banii ori îi arunci pe fereastră; ear' cât pentru Anteu, dl contele să șie, că sub picioarele acestui uriaș pământul era tare și se confundă ca cheul Seghedinului.

Înmormētări barbare. Sub acest titlu scrie „N. Politisches Volksblatt" următoarele: În părțile de jos ale Seghedinului se pare a domni stări adevărat păgâne, unde locuitorii suburbiilor își îngroapă morții lor

Institut tipografic în Sibiu.

DICTIONAR

român-germân și germân-român

de Sab. Pop. Barcianu,

odin. paroch gr.-or. în Reșinari, asesor consistorial etc.

Revidat și completat de

Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germână.
704 pagine.

Prețul fl. 2.50 = 6 lei, 50 bani.

Partea II. Germână-română.
1152 pagine.

Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei.

Depou general pentru România la librăria lui

Alexandru Degenmann,

București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin postă 20 cr. v. a. de exemplar.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC din SIBIU

execută tot felul de lucrări tipografice și îndeosebi tipăresce

cărți de tot felul,

anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre,

placate, bilete de vizită,

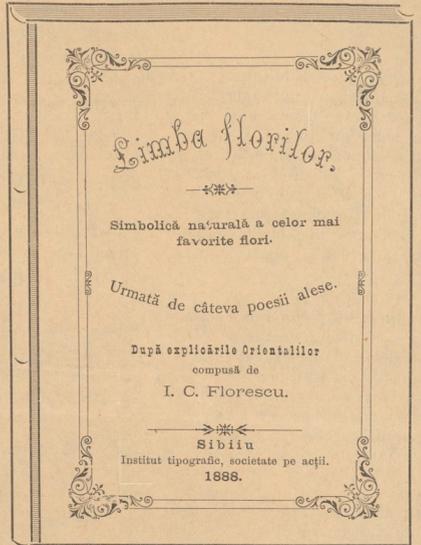
conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

Deasemenea institutul primesce în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sînt: povesti, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datine, schițe istorice ori biografii, scrise în stil popular, și alte asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoeală între autor și direcția institutului.

CADOU de SOUVENIR

În legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur. Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

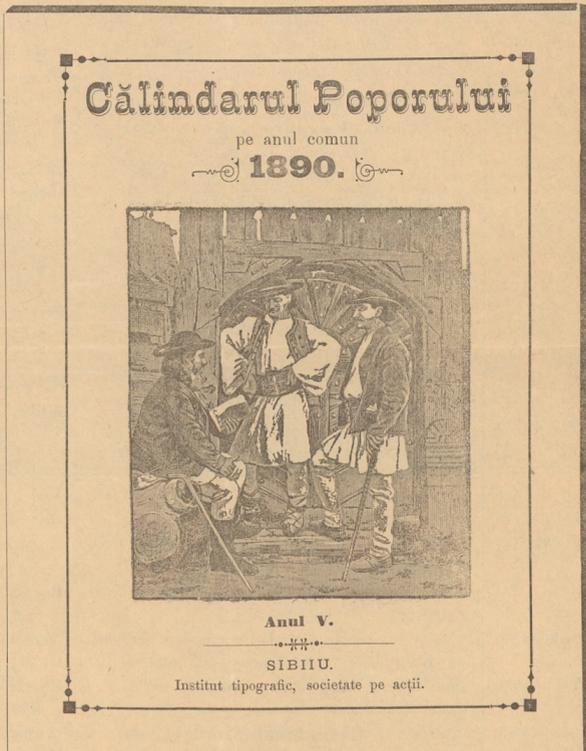
BIBLIOTECA POPORALĂ A „TRIBUNEI“.

- Nr. 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 2. Fata Stolerului, de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 4. Pipăruș Petru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 5. Păcală și Tindală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 8. Colăcăritul. Obiceiurile țeranilor români la muntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Nr. 9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Nr. 10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 11. Sfântul Nicolae. De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 12. Îndărănicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 13. Blăstem de mamă. Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 14. Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Nr. 15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 17. Pe pământul Turcului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste francească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 19. Cenușoțca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 20. Un peșitor îndărănic. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Nr. 25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

- Nr. 27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
 - Nr. 28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
 - Nr. 29. Sgârcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
 - Nr. 30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
 - Nr. 31. Nusciu-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
 - Nr. 32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
 - Nr. 33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
 - Nr. 34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
 - Nr. 35. Un idil în Roșoni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
 - Nr. 36. Baba Iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
 - Nr. 37. Princesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
 - Nr. 38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
 - Nr. 39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
 - Nr. 40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
 - Nr. 41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
 - Nr. 42. Croitorul și cei trei ficiori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
 - Nr. 43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
 - Nr. 44. Rusalin păcurarul. Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
 - Nr. 45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte. De Alexandru Parodi. Traducere de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vîndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

Cuprinsul: Călimdar astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1890. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scala timbrelor. — Autoritățile bisericesci în Ungaria. — Moș Ioan Roată, povestire de Ioan Creangă. — Cine a scos pe Adam și pe Eva din Rai? snoavă de Petru Ispirescu. — Economic: Desfundarea pământului. Secara. Țesătul animalelor de muncă. — Poezii: Ear' când voi fi... de Mihail Eminescu. — Regele cel mai iubit, de Matilda Cugler-Poni. — Nu plînge, că te dau uitării, de Veronica Micle. — Cântec vechiu, de T. Robeanu. — Întâlnirea, de Teodor Șerbănescu. — Mănoasă! de George Coșbuc. — Un tip american, narațiune. — Originea Țiganilor. — Proverbiu armenesc. — Anecdote populare: Pomana Țiganului, de G. H. Grandea. — Ovruul și Dorobanțul. — Țiganul la popa. — Petrecere bună! — Era iute de picioare. — Trei surzi. — Doine populare. — Tîrgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România — Inserate.

Tipărituri:

- 1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 cr.
- 2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 „
- 3. Obligațiuni (cu seara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) 50 „
- 4. Consemnări sumarice despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 „
- 5. Protocoale de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) 50 „
- 6. Citațiuni pentru primării comunale 1 conț (à 25 coale) 50 „
- 7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale) 60 „
- 8. Fîlera de înmanare 1 conț (à 25 coale) 44 „
- 9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) 44 „
- 10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) 50 „
- 11. Testimonii pentru școalele populare una sută 80 „
- 12. Testimonii de școală 1 conț (à 25 coale) 40 „

Artiștiiile comunale sînt rugate a ne onora cu comande numeroase.

ȚINEREA VITELOR
de Eugen Brote,
președinte al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

ARGHIR și ELENA

Istoria preafrumosului ficior de craiu și a preafrumoasei fete măiestre cu pîrul de aur.

Adecă: o închipuire, prin care se înțelege luarea Ardealului prin Traian cesarul Romei.

Prețul 20 cr. = 50 bani.

Comassările
de **IOAN CORNEA,**
inginer diplomat.

Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

LEONAT și DOROFATA.

Dialog între bețivul din Longobarda și muierea lui.

— În versuri. —
14 cr. sau 30 bani exemplarul.

Articulul de lege XXI. din anul 1886
DESPRE JURISDICTIUNI,
și articulul de lege XXIII. din anul 1886
Despre procedura disciplinară.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Articulul de lege XXII. din anul 1886
DESPRE COMUNE.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 28.506/VI. b.
ORDONANȚE MINISTERIALE
pentru introducerea legii comunale
(Articulul XXII. din 1886). Prețul 12 cr. v. a.